

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΥΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ Συνδρομή έτησίαν . Δραχ. 25 > Εξαμήνιος > 15 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ > 1	Διευθυντής : Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ της Διαχειρίσεως Γ. Κ. ΓΚΑΝΑΒΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΟΥΝΙΟΥ 1924 Έτος 1—Τεύχος 10
---	--	---

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΚΥΤΤΑΡΟΝ

Εἰς ἀλήθειαν ὅτι ὡς Κράτος ἡμεῖς Ἕλληες, εἴμεθα ἀκόμη τόσκι πολὺδὲπίσω. Καί, ὡς ὄργανον σύνολον πολιτῶν, δευτεροῦμεν κατὰ πολλὸν ἄλλων λαῶν. Διότι αὐτοί, ἂν δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν εὐτροφον εὐχέρειαν τῆς προσημογῆς καὶ τῆς ἀντιληπτικότητος καὶ τὴν ἰδίαν εὐρωστικὴν καὶ ἀκριαίαν εὐχυμίαν, ποῦ ἔχει ὁ ψυχρὸς καὶ πνευματικὸς, ὁργανισμὸς τοῦ καθενὸς Ἕλληος—ἂν τὸν πῶρ, ἔχωριστά ὡς μίαν «**συνιστάσαν**»—παρουσιάζονται ὅμοι ὡς «**συνιστάμενή**» καὶ ὡς σύνολον, εἴτε Κρατικῶς εἴτε Κοινωνικῶς, πολὺ περισσότερον τοῦ Ἕλληος προοδευμένοι καὶ πολὺ καλύτερον καὶ ἀριστερότερον ὁργανωμένοι. Ἡ διαλυτικότης εἶνε μέσα στὴν οὐσίαν καὶ στὸν ἀτομικισμὸν τοῦ Ἕλληος ὡς ἕνα ἀπειθαρχον σπέρμα, ποῦ ζήτημα εἶνε ὥς ἂν καὶ ἡ πλέον μακρὰ καὶ ἡ πλέον ἐκτετατὴ δὲμος προσημογῆς καὶ ἀκρίας εἰς μίαν ἀνωτέραν ἀπὸ κάθε χάρισμα τοῦ ἀτομικισμοῦ «**ὑπέρροχον πειθαρχίαν**» θὰ μπορέσῃ ποτε εἰς ἕνα οἰονόμητο μέλλον τελείως νὰ σκοτώσῃ.

Ἡ πρόθυμος καὶ ἐκταναλκτικὴ ὑποταγὴ εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ συνόλου καὶ ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ κοινῶν συμφέροντος εἶνε ἡ πλέον ἀσφαλὴς ὑπηρεσία διὰ τὴν προσημογῆν καὶ τοῦ ἀτομικοῦ—αἱ ἐννοεῖται αὐταί, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀντιληπτὰ ἀπὸ τὸν δευτέτερον Ἕλληικὸν νοῦν, ὅμως στὸν ὁργανισμὸν τοῦ στὸ στομάχι τοῦ ὡς πολίτου δὲν καλοστέκονται μὲ ἀνεῖν πολλὴν—δὲν καλοχωνεύονται...

Καὶ ὅμως τὸ ἀπειθαρχον αὐτὸ καὶ ἐμφανέστατα ἀτομικιστικὸν καὶ διαλυτικὸν στοιχεῖον τοῦ Ἕλληος—εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ ἔχει καὶ μίαν ἐκδηλώσειν εἰς τὴν ὁ ποῖανταρσιζέται ἐντελὲς ἀντίθετον ὡς ἡ πλέον ἰσορροπομένη, ἡ πλέον καλὸβούλος καὶ ἡ πλέον

ἡθικὴ καὶ ὑπέρροχος «**ἀνθρωπίνῃ πειθαρχείᾳ**».

Αὐτοῦ μονάχι τοῦ «**ἐγὼ**» τοῦ Ἕλληος γὰρ καὶ διαλύεται, μετασχηματίζεται εἰς ὁμοίαν ἀφασίαν, εἰς μίαν ὑποταγὴν ἀδυναμιτύρητον καὶ εἰς μίαν ἐδελουσίαν καὶ πρόθυμον διακονίαν τῆς ἀνωτέρας χάρις νάδουλεύῃ «**ἐν τῇ οὐκ ἐστὶν πολλοῦς**» ὁ ἕνας διὰ τὴν εὐνοίαν τῶν ἄλλων...

Ποῦ νὰ γνωρίσῃς πλέον τὸ θῆτασίδες καὶ ἀτίθασσον λεοντάρι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐργατικόν, τὸ διοικητικόν, τὸ πηγαίνοντορχόμενον στὸ σπλάκι του μυρμηγκίου, ποῦ ἀνεβοκατεβίνει τὴν στρατάν καὶ ἔχει τὰ χέρια του τὸ μεσημέρι ἢ τὸ βράδυ φορτωμένα—πάρμοια ὅπως τὸ μυρμηγκί φέρει τὸ σπυρί τοῦ σιταριοῦ στὴν κρύκην του ἢ ὅπως τὸ χελιδόνι στὸ ραμφοῖ τοῦ λίγιν τροφῆν γιὰ τὴν φωνήν του. Μὲ τὸ αἰσθημα καὶ τὴν ἀγάπην τῆς «**φωλῆρας**» αὐτῆς, μὲ τὴν δολιχορροτικὴν καὶ πειθαρχημένην στοργὴν πρὸς αὐτὴν καὶ δι' αὐτὴν τὴν φωνήν, ὁ Ἕλληος ἔχει κατορθώσῃ νὰ βρῇ διόλον αὐτῆς πολὺτιμον διὰ νὰ μὴν ἀποσυντεθῇ σὺς πλέον δυσκόλους καὶ ῥυτίς τῆς ἱστορίας, περὶπεπιδωγῆς ζωῆς του.

Ἐνθὸς πολλὰ ὁ ὁργανισμὸς τοῦ Ἕλληος ἡρώστος, ἦταν σπῆσις—τὸ πλῆθος αὐτοῦ «**πεντακτίαν**» καὶ ἑκατόντα κίτταρον μέσα στὸ σύνολον, ἔξωθεν ἀκριαίαν καὶ μεσὴν τὴν ἰσχυρίαν του δυναμικότητα, καὶ ἕκαστος φέρει ποῦ ἡ ἀριστεία ἐπὶ βόρβριζε μ' ἀπράκτικον τὸ ἐξωτερικὸν σύνολον ἐδωλκεν ἐντὸς καὶ εἰς τὸν φιλολογικὸν νόμον τῆς «**φαινομενολογίας**» στὴν ἀναμνηστικὴν δηλαδὴ νὰ τιμῶνται καὶ ὑμνεῖται γὰρ τὰ πλέον ἀρρωστικὰ καὶ ποσογόνα.

Καὶ προσέτατε, διὰ νὰ μὴ πηγαίνωμεν εἰς ἄλλα χρόνια πρὸ τοῦ 1821 καὶ τὴν ἰδίαν μὲς ἀναγέννησιν εἰς αὐτὸ τὸ «**πολιτικὸν κῦτταρον**». Κατ'ἔξτε τοὺς ἐντέλως νεοτὸς, τοὺς γρηγοροῦς καὶ τοὺς παρρησιαστικὸς περιπεπιδως. Θυρεῖτε ἄλλος ἄλλος ἐπὶ τὰ τέλει αὐτὰ ἀνατρονταγμένα θὰ ἐστὶν αὐτὸ ὅριον σὺ πόδια του, δίχως νὰ σαρμασθῇ ἕνα ἀποσυντεθὲν

ρείον; Ἀλλὰ τὸ «πολύτιμον κύτταρον» — ἡ ἑλληνική οἰκογένεια — ὡς ἓνα πολύτιμον καὶ ἱερὸν «φυλακτόν» ὡς μία Ἑλληνική «ἀμφικτυονία» ποὺ συνεγείρει τὴν καθέμιαν ἑλληνικὴν συνείδησιν καὶ ἀγάπην ὁλόγυρα ἀπὸ τοὺς ἐφεστίους βωμοὺς καὶ τὰς ἐφεστίους στοργάς — ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ οἰκογένεια ἐστάθη καὶ στέκεται τὸ νῦν, ὁποῦθεν κατακλυθεὶς διχῶς νὰ εἰμπορεῖ νὰ σταθῇ καμιά σταγόνα βροχῆς ἀπὸ κανένα ἔθνικόν ὑετόν, ἀπὸ καμμίαν ἔθνικὴν θύελλαν, ἀπὸ κανένα ἔθνικὸν τυφῶνα: Ἄμα ἡ ὁρμὴ τῶν συμφορῶν καὶ τῶν ἔθνικων περιπετειῶν ἀνεμοὶ καὶ τρανταγμοὶ καὶ λαίλαπες κλονίζουσιν ὁ ὄντοῦ τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ φοβερίζουν νὰ γκρεμίσουν ὁλοθέμελον τὸ ἑλληνικὸν οἰκοδόμημα, ἔντρομος, ἀγωνιῶν, γεμάτος ἀπὸ δύναμιν καὶ στοργὴν ὁ Ἕλληρ συνλογίζεται, ὅτι εἰς τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ μέσα εἶνε καὶ τὸ ἰδικόν του ἀγαπημένο σπιτάκι, ἡ ἰδική του καλυβοῦλα, ἡ γυναικούλα του, τὰ παιδιὰ του καὶ γεμάτος ἀπὸ τὸ φῶς κάποιου λιμανιοῦ, ποὺ τὸν ὁδηγεῖ στὴν τρικυμίαν τοῦ πελάου στέκεται ἀναποδίξαι, ἐμποδίζει τὴν καταστροφὴν καὶ ψυθυρίζει:

— Ἐκεῖ εἶναι τὸ σπῆτι μου καὶ τὰ παιδιὰ μου!...

Ἀνυχολόγητοι καὶ ἀπόδοεκτοι ἐρασταὶ νέων δῆθεν ἰδεῶν καὶ ἐλευθερίων ἀντιλήψεων εἶχαν ἀνακαλύψει κατὰ καιροὺς νεοτρόπους σκαπάνας διὰ νὰ σκοτώσουν καὶ τὸ πολυτιμώτερον αὐτὸ ἐξ ὅλων τῶν «συνεκτικῶν» κύτταρων ποὺ ἔχει μέσα στὸ αἷμα του ὁ Ἕλληρ: Τὴν ἔννοιαν τῆς οἰκογενείας. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπηρετοῦν ἀνώτερον «ἰδανικὸν» τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅσοι ὅμως ἔχουν κάποια φωνήν, κάποια ἀρμοδιότητα, κάποια ἀισθαντικότητα καὶ δύναμιν-ψυχολογίας ὅσοι ξέρουν καὶ νοιώθουν τί εἶδους σωστικὴ «ἀμφικτυονία» εἶνε τὸ πολύτιμον αὐτὸ διὰ τὴν ἑλληνικὴν συνοχὴν καὶ διὰ τὸν φυσικὸν ἀπειθάσθητον στάλλον ἑλληνα — ὅς ὑψώσῃ παραμαχῶνα φανατικῆς φρουρᾶς, φανατικοῦ παραστάτου, φανατικῆς ἱερείας διακονούσης τὸ πολυτιμὸν ἱερόν, τὸ βαδὺν αἰσθημα καὶ τὴν βαθεῖαν πίστιν τοῦ Ἑλλήνος:

— Τὴν ἀγάπην τοῦ προῦ οἰκογενείαν.

Γ. Κελλετρεν

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἐκείνη: Βλέπεις ἀγάπη μου, τὴν ἀνοιξὶ ὅλα τὰ δένδρα ἔχουν καινούργια φορεσιὰ.

Ἐκεῖνος: Ναι, ἀλλὰ τὴν φτιάχνουν μόνα τὸν.

Ἐνας τρόπος ὑπάρχει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀυπνίαν.

Ποιός;

Νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ ξεχάσῃ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΣΤΗΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀναμέσον Ἀθηνῶν καὶ λοιπῆς Ἑλλάδος ἀναβέβηκεν ἀσυμφωνία. Καὶ περὶ μὲν τὴν ἔθνικὴν φιλολογίαν πλήρης ἀναρχία καὶ σύγχυσις μεταξὺ δὲ τοῦ πλήθους καὶ τῶν πεπαιδευμένων χάσμα βαδὺν.

Τὸ παραστράτημα αὐτὸ ἀκολοιούθησεν ἐκατὸ χρόνια καὶ μπορεῖ νὰ εἰπῇ, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀμορφωσιάς τοῦ λαοῦ, τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ τῆς ὀκνηρίας τῆς σκέψεως καὶ τῆς γενικῆς μαρτυρικῆς κατάντιας. Ὅσοι ἐπαγεσιν ἐπὶ τὴν ἀντιθέσιν νὰ δείξουν στὸ ἔθνος τὸν ἀληθινὸν δρόμον συνειδητικῆς ἀναστροφῆς καὶ πνευματικῆς ἐκπαίδευσης τοῦ Κοντοῦ καὶ τῶν ὁμοειδῶν του, οἱ ὅποιοι τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ κατέκρινον ἀνάτικτον καὶ ὀδυνηρὸν καὶ ἀγέλαιον τοῦ παραγκμακότος Ἑλληνισμοῦ ἰδίωμα. Τὸ ἔγκλημα λοιπὸν ἐκείνο ἔφερε τὸ χάσμα αὐτὸ μεταξὺ λαοῦ καὶ μορφωμένων καὶ τῆς τσαρῆς ἰδέας, ὅτι μόνον ἡ ἀρχαῖος καθαρεύουσα πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ καὶ ὅχι ἡ ὁμιλουμένη.

Τὸ παραστράτημα αὐτὸ δὲν ἐγένετο μόνον ἀπὸ τὴν ἀρχαιολατρεῖαν τὴν τότε ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Δημοτικὴ εἶναι φτωχὴ. Τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἔχουν πολλοὶ καὶ σήμερον. Εἶναι ὅμως ἀληθινὴ; Ἡ Βουλγαρικὴ ἡ γλῶσσα ἡ Σερβικὴ καὶ ὅλες ἡνεολατινικὲς γλῶσσες ἀρχισαν νὰ ἀναπτύσσονται ὑστερώτερα ἀπὸ τὴν Δημοτικὴν μας. Ποιὸς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς εἶπε ὅτι αἱ γλῶσσαι τῶν εἰναι φτωχῆς; Γλῶσσα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπὶ σήμερον πολιτισμένος λαὸς ζῇ, δεῖ συναισθάνεσθαι καὶ σκέπτεσθαι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι φτωχὴ. Ὁ Κόντος ἄλλοτε ἔλεγε «ἡ πενιχρότης τῆς γλώσσας τοῦ ὑποῦ μακρᾶς δουλείας καὶ παντελοῦς ἀπαιδευσίας ἀπονεαρῶν ὁ ὅμοιος εἶναι τοσαύτη, ὥστε μόλις ἐπαρκεῖ εἰς τὰς πρώτας καὶ κοινοτάτας βιωτικὰς χρῆσεις, παντάπασιν ἀνεπιτήδειος οὖσα εἰς τὴν κατὰ σκευὴν ἐντέχνου λόγου». Ἡ σημερινὴ ὁμως Νεοελληνικὴ λογοτεχνία τὸν διψεύσει. Ὅτε μποροῦμε νὰ εἰποῦμε, ὅτι καὶ ἀρχαῖος λογοτεχνικὸς ἔργον, ὅπως Ἐρωδιῶν, ὁ Ἐρωδιῶν, ὁ Γύπαρος, ὁ Ἰμπεριος καὶ ἡ Μαργαρώνα, αἱ διδασκαὶ τοῦ Μηνιάτη, οἱ λόγοι τοῦ Σκοῦφου καὶ τοῦ Σοφιστοῦ στεροῦνται ἐντέχνου λόγου ἐπειδὴ εἶναι γραμμένα στὴ φτωχὴ δημοτικὴ. Ἀλλὰ σὲ τί εἶναι φτωχὴ ἡ Δημοτικὴ; Σὲ λέξεις; σὲ σύνταξιν; ἢ σὲ τυπικόν; Ὁ μακαρίτης ὁ Βερναρδάκης γὰρ νὰ πολεμήσῃ τὴν πρόβλησιν αὐτὴν ἐμέτρησε τὰς δημοτικὰς λέξεις τῶν διαφόρων γλωσσῶν καὶ τοῦ λεξικοῦ τῆς Δημοτικῆς τοῦ καπουτσίνου Σομαβέρου καὶ ἔκαμε σύγκρισιν μὲ τὰς λέξεις τῶν λεξικῶν τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς ποὺ θεωροῦνται αἱ κα-

λύτερα διαμορφωμέναι γλῶσσες. Στὴ σύγκρισιν αὐτὴ ὁ Βερναρδάκης βρῆκε ὅτι τὸ λεξικὸν τῆς Δημοτικῆς εἶχε 37.000 λέξεις ἐνῷ τὸ Ἀγγλικὸν 30.000 τὸ δὲ Γαλλικὸν τῆς Ἀκαδημίας 28.000. Ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ δὲ ἔδειχεν ὅτι ἡ Δημοτικὴ μας ἔχει λεξιλογικὸν πλοῦτον μεγάλο κληροδοτημένο ἀπὸ τὴν ἀρχαία κυρίως ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλας γλῶσσας ἰδίως τὰς σλαβικὰς τὴν Τουρκικὴν καὶ τὴν Ἰταλικήν. Ἐπειτα ἡ μεγάλη εὐκολία στὰ παραγῶνα καὶ στὸ συνδετικὸν ποὺ ἔχει ἡ δημοτικὴ καὶ ἡ ἀφάνταστη εὐλυγισία της πᾶν ἄλλο ἢ φτώχεια δείχνουν. Εἶναι γνωστὸ ὅτι στὴ σύνθεσιν προσπέρασε καὶ τὴν ἀρχαία. Σύνθετα σὰν συχνοτηράω, κοντοσυγνώω, στραβοκοιτάζω, μεγαλοπιάνομαι, καλοπερνᾶω, κακοσυνειδίζω, δηλ. ἐπίθετο μὲ ρῆμα καὶ σὰν τὰ ἀνοιγανκλείω, λυνωδέω, κλωτσοπατάω, κλωθογυρίζω, ἀναισθητοποιῶ δηλ. δύο ὁρματα μαζί καὶ σὰν τὰ χροῖνερα, ἀμπελοχώραφα, γυδοπρόβατα, ἀνοκάτσικα, γυναικόπαιδα, ἀστραπόβροντα, Μαγιάπριλα δηλ. δύο ὀνόματα μαζί καὶ σὰν τὰ πνευνοφυτεμένους, χαμηλοζωμένους δηλ. ἐπίθετα καὶ μετοχές καὶ σὰν τὰ ποιητικὰ ἀσπρο φοροῦσα γαϊτανοφουδοῦσα, σιγανοπερπατοῦσα, χαμηλοβλεποῦσα, περιδικόστηθη μαρμαρολαῖμα, νεραϊδογεννητὴ κρινοδάκτυλη, δὲν μπόρεσε ἡ ἀρχαία γλῶσσα νὰ φτιάσῃ. ἀλλὰ μονάχα ἡ Δημοτικὴ. Τὸ σφιχτόδεμα, ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ ζωὴ ποὺ ἔχει ἡ φράσις τῆς Δημοτικῆς μας φανερῶνει, ὅτι ἀκολοιούει καταπόδι τὴ σημερινὴ σύγχρονη ἀντίληψιν τοῦ πολιτισμοῦ στὸν ὅποιον θριαμβεῖται ὁ νόμος τῆς φειδοῦς καὶ τοῦ ἑλᾶσσονος κόπου. Ἡ σύνταξις τῆς Δημοτικῆς δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὴ σύνταξιν τῆς ἀρχαίας. Κανεὶς δὲν ἀμφισβᾷ ὅτι αἱ μακρᾶς προτάσεις καὶ ἀγαπᾶσθε ἡ ἀρχαία προσετοῦν σήμερον δυσάρεστον συντάγμα στὸν ἀνθρώπον, ὅπως ἀκριβῶς αἱ σύντομοι προτάσεις τοῦ λογιωτάτου τῆς Βουλγαρίας στὸν Ἀλβάνο καὶ τοὺς συνομήλικους του. Ἡ κατάρχησις τοῦ ἀπαρκαίτου τῆς μὲν τῆς καὶ τῆς ἑθνικῆς ἔδωκε στὴν ἑλληνικὴν ἑκφράσιν περισσότερη ζωὴ καὶ περισσότερη εὐκολία στὴν κατανόησιν τοῦ περιεχομένου. Τὸ ἴδιον ἔκαμιν καὶ αἱ ἑσλαβικαὶ γλῶσσαι. Στὸ τυπικὸ μέρος ὅχι μόνον δὲν ἀφῆρεσε τίποτε ἀλλὰ καὶ περισσότερη εὐκολία ἔκαμιν τοῦ γράφειν. γὰρ ν' ἀποφύγῃ τὴν σύγχυσιν, πλεονασμὸν, ὁμοίαν τὸ ὅποιον εἶχαν ἀρχιστὴν νὰ ἐκφράζοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐπρόσθετε δὲ καὶ τὸν σιγματισμὸν μέλητα, ὁ ὁποῖος ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν. Ἐκτός τούτων καὶ νέους φθόγγους ἐπρόσθετε ἡ Δημοτικὴ ὥστε ἀπὸ ἀναπόφευκτῆ ἀνάγκης ὡς τὸν ι, ο, β, δ, γ, j, καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ φωνήεντα καὶ τοὺς φθόγγους μεταρρυθμίσαν καὶ ἀπέβαλε ὅπως ἀκριβῶς εἶχαν κάμει καὶ οἱ ἀρχαῖοι ποὺ μεταρρυθμίσαν τὸ φωνητικὸν ἀλφάβητον στὴν ἰωνία σύμφωνον μὲ τὰς φθόγγολογικὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ ἔκαμιν τὸ ἰωνικόν, καὶ ὅπως, ἔκαμιν πρὸ καιροῦ καὶ αἱ Σερ-

βοὶ χωρὶς νὰ φοβηθοῦν μήπως χάσῃ ἡ γλῶσσα τῶν καὶ ἡ θρησκεία τῶν, ὅπως φησὶ ἄλλοι μερικοὶ μανδραγόνοι δικαί μας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀλληλογραφία

Γιάννην Σουρβίνον Καθηγητὴν Πάριον 32 Δραχ. ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Γεώργιον Χρόνην Ζαγόρια ἡν συνδολομή σας ἐλήφθη ἐν γράφῃ εὐχαριστοῦμεν.

Τάκην Βέντζον Δοβρᾶν Δραχ. 100 ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἰσραηλιτικὴν Κοινότητα Ἐνταῦθα ἐνεγράφητε θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Μάνδον Κωτσόπουλον Γκρίφοβαλδ 1 Δολλάριον ἐλήφθη ἐνεγράψαμεν ἀδελφόν σας στέλλομεν φύλλον Γηρομέριον. Ἐγγελάσαμεν μὲ ἐπιστολήν σ' ὑμᾶς καὶ διαγωνισμὸν ὅστις δυστυχῶς δὲν ἔληφθη ἐπ' ὅφει γιὰτὶ δὲν εἶχε; τὸ ἀποκρίμα μέσα καὶ τὸ πενηντάλεπτον!

Σωτήρην Ἀνέστηρον Ἐνταῦθα. Στὸ τραγοῦδι σου Κέρκυρα ξεφύγανε μερικὰ λάθη γιὰτὶ ἔμεινε ἀδιόρθωτον καὶ τὸ ξαναβάζω ἐδῶ.

ΚΙΚΚΡΡΡΑ

ΣΤΗ ΜΑΚΑΡΙΑ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ

(Μέρες καὶ μέρες στένω στὰς ὀφθαλμοὺς
Μὲ τὴν ἀγῆλη ἐλπίδα τὴν Ἑλλάδα)

(Γιατί; Ἐργένεια στὴν Ἱταρίδα)

Παραδέχομαι, ὅτι ὁ Ἕλληνας
Πιστὸς ὡς τὴν χάρα καὶ φῶς
Σὺν τῇ ἰσχυρῇ τῆς Ταυρίας
Σταυρῇ ἰσχυροῦς ὡς νοσταλγός
Γλῶσσά μας καὶ τὴν ὁμορφίαν σου
Στείλει ἐν ἀεσῇ τὴν τιμιὰν
Στὴν ἡμετέραν βουλὴν ἀντιφύγοντα σου
Στὴν ἡμετέραν εὐγενεῖαν

Β. Ἀνέστηρος

(Σωτήρης Παπαγεωργίου)

Τὸ εἶδος τῆς γραφῆς καὶ τοῦ ἔκτατου τὰς ἐννοιῶν γιὰτὶ δὲν μετὰ χροῖνιστοῦ εἶναι ἑκατο τοιούτῳ καὶ ὅπου δεικνύεται νὰ ῥιζοσπαστῇται γιὰτὶ δὲν κατὰ τὴν ἰστορικὴν δοξασιαν;

Ἐπειδὴ δὲ ἀσυχολοῦμεν γὰρ τὴν γλῶσσαν παιδαγωγικὸν ζήτημα δὲν νομίζομεν ἀσχετὸν νὰ γράψομε τὰς ἀντιλήψεις μας σκεπτικὰ μὲ τὴν τακτικὴν ποὺ ἀκολοιούει γιὰτὶ μὲ τὴν σκεπτικὴν πάντα ὁδὸν καὶ καλὴν.

Ο Ἀρχισυντάκτης

ΣΤΗ ΜΑΚΑΡΙΑ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΑΝ

Μέρες και μέρες στέλω σ'ακατοχή
Με την ψυχή ζητώντας την 'Ελλάδα).
(Γκαίτε-Ιφιγένεια στην Ταυρίδα)

Παραδείσιο ησί, ὦ 'Ελληνίδας
'Ημέρης ψυχῇ: χαρὰ καὶ φῶς,
(Σὺν τὴν 'Ιφιγένεια τῆς Ταυρίδας
Σκιάβας τραγουδεῖ σὲ νοσταλγός)
Γλύκανέ μας μετὴν δημοφιλῶς σου,
Στείλε ἕνα ἀεράκι μ' εὐωδία
Στάχρια μας βουνα τάνικρονά σου
Σκόρπισε λουλούδια εὐγενικά

Σ. ΑΝΕΣΠΕΡΟΣ
(Σωτήρης Παπαγεωργίου)

ΑΓΝΟΙΑ

Ο Μανέξες γεννήθηκε κοντὰ στὴ Μαργαρίτα
[μεγάλωσαν μαζί
μὰ σάντ'εμίλιες κορυφὰ καὶ σάν τῆς ἴπτε κίτια
[πὼς ἀπ' ἀγάπη ἦν...
Τοῦ θύμισε!... ἡ ἐλπίδα του σὲ πόνο ἀγοιμή
[μέ. ο κυλίστηκε ἀβυστῇ
Καὶ σάν τὸν εἶδε τὴν ἀγρὴ χλωμὸ ξεψυχισμένο
[μαράθηκε καὶ αὐτῇ.

Ρουμανία Ἰ. ΑΛΛΗΣ ΜΟΥΣΙΝΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΟ ΣΟΥΛΙ

Στερωτά στερωτά τὸ κόνινο τσαρούχι με
τὲς φαίντες ἀλαφροπατεῖ με θυμὸ ἀπάνου
στὰ χορτάρια, οἱ φοδστες δλονῶν με τὰ
κεντρίδια βερνολυγῶν στὴν δημοφῶν μερμηγ-
γομένη, τὰ κρέπια με τὰ διπλά ἀλυσία φλω-
ροκαπνισμένα, οἱ τοκάδες οἱ λουλουδοκεν-
τισμένες, τὰ κεμέρια ἀπὸ καθαρό ἀσημι, οἱ
χανάκες με τὰ φλωριά καὶ τὲς τετραμίδες
καὶ τὰ διπλά θηλυκωτάρια συνεπάζουν τὸ
περδίκιστο στήθος. Τὴ καμάρι! Χαρὰ στοὺς
γονέους, παιδιὰ, ποὺ τίς ἔχουν καὶ χαρὰ
στοὺς λεβέντες ποὺ τίς χαίρουνται. Καὶ πὶο
πολὺ χαρὰ σὲ χορὸ ποὺ τίς ἐδρεψ καὶ
τίς καυρᾶνε.

Καημένο Σουλι με τίς κοπέλλες σου!
Τὸ πρῶτο τραγούδι ποὺ θὰ χορεύουν σὲ
κάθε γυναικίσιο Σουλιώτικο χορὸ εἶναι τὸ
τραγούδι τῆς Βλαχούλας.

Βλαχούλα ἐρροβόλας πὸ μιὰ ψηλὴ ραχοῦλα
[μετὴν ροκοῦ
ρονο λαγνέθοντας καὶ πάλι γνέθοντας.

Βλαχούλα ἐρροβόλας πὸ μιὰ ψηλὴ ρα-
[χοῦλα
Μετὴν ροκοῦλα γνέθοντας τὰδράχι τῆς
[γιομάτο

Κι' ὁ βλάχος τὴν καρτέρεσσ σένα στενὸ σο-
[κάκι

—Βλαχούλα ποῦθεν ἔρχεσαι καὶ ποῦθε μᾶς
[κοπιάζεις;

—'Απὸ τὰ πρᾶτα ἔρχομαι σὶδ στίλι μου
[πογαίνω.

Πῆγα ψωμί τοῦ πιστικοῦ τσαρούχια τοῦ
[ισοπάνου

—Βλαχούλα, δὸς μου ψιὰ ψωμί, δὸς μεν
[τὰ μαῦρα μάτια.

—Τὸ πῶς τὸ δίνω τὸ ψωμί, τὸ πῶς τὰ μαῦ-
[ρα μάτια;

—Θυμᾶσαι ὄντας σ' ἐφίλησα στὴν πλάκα
[σὶδ πηγᾶδι

Κι' ἐκεῖ εἴχαμαν καὶ μαρτυριὰ τίστει καὶ
[τὸ φεγγάρι.

"Αστρι, ποῦ εἶσαι στὸν Οὐρανὸ κατέβα κά-
[με κρίση.

Χαμήλωσ' τὸ τσεμπέρι σου καὶ σκέπασε τὰ
[φρύδια

Νὰ μὴ φανεῖ τὸ φίλημα ποὺ σ' ἔχω φιλη-
[μένη.

Σπ. Μουσελέρης

ΠΑΝΤΑ ΓΑΤΑ

"Ενας πολὺ πλούσιος κύριος ἀγάπησε μιὰ
χαριτωμένη γάτα καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν παν-
τρέψῃ.

Ἄν εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μετὶ τοῦ-
σο τὴν ἐνίσσε στὴν καλλίτερη τῆς πόλεως
μοδίστα, τῆς φόρεσε διαμάντια, μισολάν-
τια, μαργαριτάρια τῆς ἔβαλε 'μαλλιά ξανθὰ
σὶδ κεφάλι με κορδελάκια.

"Ἡ γατίτσα ποὺ τὴν ἔλεγε Λιλὴ ἔγινε ἀν-
κρίστη.

"Ἀλλὰ τί πνεῦμα, τί τρόπον ποὺ εἶχε....

Μετὶ χάρι ἔδινε τὸ βελουδοτυμμένο πο-
δαράκι τῆς σὶδ χειροφίλημα τῶν λιποπῶν
τῶν φίλων τοῦ σπιτιοῦ. Πόσο ἦσαν μελοδι-
κή ἡ φωνὴ τῆς μετὰ-ο-υ. Πόσον ἦτο γοη-
τευτική.

Σὶδ κορὸ ἐκράτισεν ἡ Λιλὴ ζώηραν τὴν
συναναστρόφη...

"Ἀλλὰ τί ἔγινε, ποῦ πῆγε ἡ Λιλὴ; Γιατὶ
φεύγει; Γιατὶ τρέχει ἡ Λιλὴ;

Τῆς φέφτουν τὰ μαλλιά, ἡ κορδελίτσα,ς,
χύνονται τὰ διαμάντια.... Μήπως ἐτρελλά-
θη γὰρ;

"Ὁχι.... εἶδε ἕνα ποικιλί καὶ ἀφῆ-
σε τοὺς χορευτὰς, τὰς εὐγενεῖς Κυρίες, τὰς
σευνάς Δεσποινίδας, τὸν χορὸν τὴν συνανα-
στρόφη γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸν μαῦρον
καὶ βρωμερὸν κάτοικον τῶν δρεπῶν.

Ἄν ἀλλάξῃ ἡ φύσις, ἡ Γάτα εἶναι πάντα
Γάτα.

Γιάννινα 8 Μάη 1924

Νίκος Ασκήτης

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

Πολλοὶ καὶ πρὸ πάντων οἱ παντοπῶλαι
πιάνουν φίλους ὅχι διότι τοὺς ἀγαποῦν ἀλ-
λὰ γιὰ νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῖνται.

Οἱ τέρψεις καὶ τὰ καλὰ τῆς νύχτας διαβαί-
νουν καὶ λησμονιοῦνται σάν τὰ καλὰ τοῦ ὁ-
νειροῦ.

"Ὅσο κι' ἂν φυλαχτεῖ ὁποῖος ἀγράφεται
τὸ κρυφὸν ὁ θεὸς θὰ τὸν βράλῃ φῶρα.

"Ὅσο καλὸς κι' ἂν εἶναι ὁ ἀεργὸς γίνεται
μισήτις ὑπὸ τῶν ἄλλων.

Τὰ δυνεῖρα εἶναι βλῆψεις καὶ ὁμιλίαι τῆς
ψυχῆς.

Σπ. Μουσελέρης

ΣΤΕΣ ΚΟΡΥΦΕΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

"Ἐγὼ ἐθανυμάζομεν τὸ χολεῖον, σιγαλὴ,
μελίεζοντο καὶ μυστηριώδης μελωδία φθὰ-
νει μέχρις ἡμῶν οἱ θεοὶ καταναρξόμενοι
νὺξ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος ψάλλουν, ἐνῶ
οἱ οὐρανοὶ χαμηλώνουν, τὸν ὕμνον τοῦ
φωτός, τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς, τῆς δικαί-
οσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἄν φέρουν οὐ-
τε διαδήματα, οὐτε μίτρα ἢ ποιμενικάς ῥά-
βδους, οὐτε χρυσὰ ἄμφια, οὐ ἐκωδιστικούς
τῶνα καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀπόλλωνος,
ψάλλουν τὸ μυστικὸν τῆς ψυχῆς τῆς Ἀν-
θρωπότητος καὶ καλοῦσι τὴν συγκρίσαν δη-
μιουργίαν νὰ ἀνάψῃ τὴν λυχνίαν τῆς ψυ-
χῆς τῆς. Αἱ πέριξ τοῦ ἡμικυκλίου κορυφαί-
αν ὑποσωπεύονται τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας
καὶ τοῦ φωτός, χορεύουν τὸν χορὸν τῆς δι-
φάνσεως τῆς ζωῆς. Αἱ πλαγιαὶ μετὴν μαρ-
μαρμένην θεᾶν τῶν βράχων Ἦρώ ἀπανα-
λαμβάνουν πολλὰς τὸν ὕμνον εἰς τὴν καί-
νουσαν χαράδραν τῆς δημιουργίας καὶ θεᾶ
μ σταγόνια ἰστέλλει μετὰ τῆς δημιουργί-
ας καὶ τοῦ δημιουργοῦ, ἐνῶ κίτω ῥεῖ ἀνα-
ταπύσιως ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἔχτοσσα νὰ μὴ
θῇ τὸ μυστικὸν τῆς.

"Ἡ τιανσεῖδης ἀπὸτομος κορυφὴ τοῦ
Σχολεῖον ἀπενθυμίζει τὸν Γαλιλαῖον ἐστα-
ρωμένο: γυμνός, μετὴν πλινθωμένην Ἀθ-
τοῦ πλευρᾶν χαίνοσαν παρὰ τὴν χαράδραν,
ἀφήνει τὰ ῥεῖ ἀπὸ τοῦ ἰδνευματικῶν Του
αἵμα μετὴν μίαν χεῖρα δεικνύει τὴν ἡμέραν
καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ μετὴν ἄλλην τὴν ἐλ-
λινὴν νύκτα καὶ τὸν δεσποτισμὸν. Τὸ ἡμι-
κύκλιον τῶν θεῶν ἔχει ἐστραμμένον τὰ βλέμ-
ματὰ του πρὸς τὴν ροὴν τοῦ θεοῦ αἵματος,
ἐνῶ αὐτὸς καλεῖ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα
νὰ πῇ ἔξ' αὐτοῦ καὶ γαληνιάτος προσβέβει
παρὰ τὴν δημιουργίαν καὶ δίδει χεῖρα βοή-
θον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ ἀνέλ-
θουν τὸν Γολγοθᾶν τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιο-
σύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Πέριξ αὐτοῦ οἱ
δώδεκα Ἀπόστολοι ψάλλουν τὸν ὕμνον τοῦ

θυσιασθέντος Ἀγίου ἀσκητεῖς, φέροντες
χιτῶνα λευκὸν καὶ χλαμίδα πυρόχρουν.

"Ἡ θεία λειτουργία λειτουργεῖται καὶ δευ-
τέραν φορὰν μετέχουν τῶρα καὶ πᾶσαι αἱ
θεαὶ: δὲν φέρουν οὐτε ἐνδύματα πολυτελῆ,
οὐτε τρίχαπτα, οὐτε ἄλλα κοσμήματα, ἀλλ'
εἶναι ἐνδεδυμένοι μετὰ ἀσπίλων ποδῶν ἐσθῆ-
τα καὶ ἱμάτιον πορφυροῦμενα ὑπὸ τοῦ φω-
τοβόλου αἵθου καὶ σεμναὶ κἀθῆνται εἰς τὸ
ἄκρον παρὰ τὴν φοβεράν χοάνην τῆς Δημι-
ουργίας.

Μεγαλοπρεπὴς ὑποῦται μετὰ τῶν ἄλ-
λων ἡ κορυφὴ τοῦ Βενιζέλου φέρουσα κε-
χαργμένον με ἀλῶνια γρόμματα τὸ ὄνομα
τοῦ δημιουργοῦ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος καὶ
τῶν ἡρώων τῆς ὁ μέγας αὐτοῦ νοῦς προσπα-
θεῖ νὰ ἀσπῇ ἐκ τοῦ θεοῦ φωτός τὸν πυρ-
σὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τὰ θέση
πάλιν τὴν Μητέρα τῶν Θεῶν καὶ τοῦ Ὁ-
ραίου ἐν τῇ πρωτοπορίᾳ τῆς Ἀνθρωπότη-
τος.

"Ἀνοθεν, ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μὲς κορυφῆς,
βλέπω τὸν πρῶτον πολίτην τῆς Μεγάλης
Βρετανίας Ἀδὺν Τζώρτζ, μετὰ μὴν πλουσίαν
ἡγέτην ἀριστον τῆς Δημοκρατικῆς ἰδέας, ἔ-
χον α ἀνημμένην τὴν δάδα τῆς Δικαιοσύνης
καὶ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ζητοῦντα νὰ δδη-
γήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἰς τὴν ἀπέναντι κορυφὴν τῆς Μεταμορ-
φώσεως βλέπω τὴν πολίαν καὶ σιδηρὰν μορ-
φήν τοῦ Κλεμανσὸ, τοῦ μεγάλου τέκνοντος
Γαλλίας, ἡ ὁποία μεταμορφώθηκε ἀπὸ πνευ-
ματικῆς εἰς θλικήν.

"Ἀλλ' ὁ χρόνος, ὡς μέγας ὁδοστρωτῆρ,
καταρρίπτει καὶ ἐξαλείφει τὰς στυλποδότητας,
ἐξέρχεται τὸ πνεῦμα καὶ πᾶντας καλεῖ εἰς τὸ
καθῆκον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐργασίας
καὶ τότε μόνον ἡ δημιουργία θεῶν καὶ Ἀν-
θρωπῶν ἀντεστρέφεται, πληροῦς, ἐπανευρίσκει
καὶ αὐτὴν εἰς τὸν δόκιον τῆς, ἐκβάλλει ἀπὸ
τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἐκάρστικόν μέρος καὶ τὴν
φρικώδη κούραν, βοηθεῖ αὐτὴν εἰς ἀποδόξ-
η τὴν ἀποτροπὰν βίαν καὶ κλέει ἐν τῇ
ψυχῇ τῆς τὸν ναὺν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς
ἐλευθερίας. Τὸ Σχολεῖον τοῦ Ὀλύμπου
εἶναι πραγματικὴ ἀκτινοβολία τοῦ Σόφου-
τος. Νῦν δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ.

"Ἀπὸ τῆς θεῆς καὶ κατὰ τὴν ὁμοιοπαθίαν
ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου.

Η ΟΣΜΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Πολλοὶ φυσιολόγοι ἀσχολοῦντες εἰδικῶς
μετὰ τὰ μέλισσα καὶ τὰ μυρμηκία διεπιστώ-
σαν δι' ἑαυτοὺς τὸ μέλισσα, ὅσο καὶ τὰ μυρμη-
γκία γνωρίζονται μετὰ τὸν τοῦ ἀπὸ τὴν δαμῇ
Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο διακρίνουν τὴν βασιλί-
σά τοις, τοὺς ἑταίρους ποὺ ἔρχονται εἰς τὴν φω-
λὴν τοὺς καλῶν.

Ο ΒΑΛΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συμπληρωθείσης της εκθέσεως περί των Ύδραυλικών Έργων Βάλτου Βασιλειάδου παρ' ειδικού Επιστήμονος εις τὸ 8ον καὶ 9ον τεύχος τοῦ ἀποσταλέντος παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας τοῦ Γραφείου Μελετῶν Ύδραυλικῶν ἔργων, παραθέτομεν ὧδε τὰ σχετικά ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων Ἀλεξάνδρου Γ. Βασιλειάδου (ἐπὶ τοῦ Βάλτου) λίμνης λαψίστης ἔχοντων ὡς ἑξῆς:

1ον. Ἐξεδόθη τῇ 4ῃ Νοεμβρίου 1916 ὑπ' ἀριθ. 143883 ἐκθεσις τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὡς τελείως ἀναγνωρισμένα τὰ δικαιώματα τῆς ιδιοκτησίας κ. Α. Γ. Βασιλειάδου.

2ον. Τῇ 11 Μαΐου 1920 ὑπ' ἀριθ. 41244 ἐξεδόθη ἀπόφασις τελεσίδικος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ἥτις ἐτηλεγραφήθη πρὸς τὸν ἐν Ἰωαννίνοις Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν ἔχουσα οὕτω:

Ἐφορὸν

Ἰωάννιννα

Συμβούλιον Κτημάτων ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὴν δίκαιον Ἀλεξάνδρου Βασιλειάδου περὶ ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ ἀποξηρανθείσας γαίας λίμνης Λαψίστης ἃς ἴδῃ ἔχει καταλάβῃ Δημοσίον. Παρακαλοῦμεν ἐξακριβώσατε ποίας ἀκριβῶς ἐκτάσεις διαχειρίζεται Δημοσίον, πῶς διαχειρίζεται ταύτας καὶ ποία ποσὰ εἰσέπραξε, συντάξατε μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὀρχῶν καὶ υποβάλατε ἡμῖν πρωτόκολλα ἐπιστροφῆς ἐνοικίων εἰσπραχθέντων παρὰ Δημοσίου ἐκ τῶν ἀνω καταληφθέντων γαιῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταλήψεως τούτων μέχρι σήμερον.

Γενικός Γράμματεὺς

Ὑπογρ. **Ἀλέξ. Μυλωνάς**

3ον. Συνεπείρ εἰσπραχθέντων ἐνοικίων παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ τοῦ Βάλτου (πρὸ τῆς ἀναγνωρίσεως Βασιλειάδου) ὑπεβλήθησαν πρωτόκολλα ἐπιστροφῆς ἐνοικίων

εἰς (αὐτὸν) ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταλήψεως μέχρι σήμερον 1920 παρὰ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας δι' ἅπερ τὸ Γενικὸν Λογιστήριον ἐξελέγξαν ἐξέδωκε ἐντολὰς ὑπ' ἀριθ. 123762-125964 τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1920 καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 137191 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1920 ἐξεδόθησαν δύο χρηματικὰ ἐντάλματα Α. Πληρωμῶν ὑπ' ἀριθ. 11620 καὶ 12087 ἅπερ καὶ ἐξαργυρώθησαν τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1920 ὑπὸ τοῦ Ἀλ. Βασιλειάδου, καὶ

4ον. Μετὰ τὴν Ὁροθέτησιν τοῦ Βάλτου Βασιλειάδου παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς συγκοινωνίας τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1923 ἐξέδωκε ἕτερον ἔγγραφον κατοχῆς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 111859 τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1923 διαταγῆς πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν Ἰωαννίνων καὶ ἀνεγνώρισεν ἅπαντα τὰ δικαιώματα τῆς ιδιοκτησίας λίμνης Λαψίστης Ἀλ. Βασιλειάδου.

Τέλος

Α. Ι. Α.

Πραγματικὴ βοήθεια

Κάποιος πλοίαρχος φώναξε ἀπ' τὸ ὑπόστρωμα «ποῖός εἶνε ἐκεῖ «Will, κύριε» ἦτο ἡ ἀπάντησις.

—Τί κάμνεις;

—Τίποτε κύριε.

—Εἶναι ὁ Τόμ αὐτοῦ.

—Μάλιστα ἀπῆντησε ὁ Τόμ.

—Τί κάμνεις;

—Βοηθῶ τὸν Will κύριε.

Εὐγένεια

Ὁ Λόρδος Abington μὲ μέρη περνῶντας ἐφιππος ἀπὸ ἑνα χωριό, συνήντησε καὶ ποῖο παιδί, τὸ ὁποῖον τραβοῦσε ἑνα μωσχάρι. Ὅταν ὁ Λόρδος πλησίασε τὸ παιδί ἔκανε βῆμα καὶ τὸν ἐκτύπησε ἐκστατικὰ στὸ πρόσωπο. Τότε ὁ Λόρδος τὸ ρώτησε τὸν ἐγγνώριζε. Μάλιστα ἀπῆντησε τὸ παιδί.

—Ποῖο εἶναι τὸ ὄνομά μου; ἠρώτησεν ὁ Λόρδος.

—«Λόρδος Abington» ἀπῆντησε τὸ παιδί.

—Τότε γιατί δὲν βγάζεις τὸ καπέλλο σου.

—Θὰ τὸ ἔβγαζα εὐχαρίστως Λόρδε μου ἐάν μοῦ κρατούσατε τὸ μωσχάρι.

Γιάννινα 24—4—24

Σ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ πρῶτος κραταίει τὸν κοντό του μὲ τὸ δεξιὸ ἀπὸ τὸ ἑνα ἄκρο. Τὸν ἴδιο κοντὸ τὸν κραταίει μὲ τὸ δεξιὸν χέρι καὶ ὁ δεύτερος ἐνῶ δίνει στὸν τρίτο μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὸν δικό του κοντὸ ποῦ τὸν κραταίει ἀπὸ τὸ ἑνα ἄκρο καὶ αὐτὸς μὲ τὸ ἀριστερὸ ἐναλλάξ ἔτσι ὡς τὸν τελευταῖο.

Καὶ φωνὰ μπορούμε νὰ σβύτουμε πονόγας τὴν συνεχῶς μὲ τὸν κοντὸ μὲ τὸ ἑνα του ἄκρο. Ἐπίσης μπορούμε νὰ ἀποκορύσωμε ἐπίθεσις σκυλιοῦ κρατῶντας τὸν κοντὸ μὲ τὰ δύο χέρια καὶ προσέχοντας ὥστε τὸ σκυλὶ νὰ νὰ τὸν δαγκώσῃ γιὰ νὰ τὸ κλωτσίσωμε ἡμεῖς ὅτε. Ἄν τύχῃ καὶ πατάμε πάνω σὲ παγωμένα νερά βαθεῖα καὶ σπάσῃ ὁ πάγος, ὁ κοντός μας θὰ μᾶς σώσῃ τότε ἂν βάλουμε πλάγια καὶ κρατηθούμε ἀπ' αὐτὸν. Μπορούμε καὶ χαντάκια, ἀλλὰ καὶ ψηλοὺς βράχους καὶ τοίχους νὰ πηδήσωμε στηριζόμενοι πάνω στὸν κοντὸ μας. Ἐπίσης νὰ βροῦμε τὴν εὐθείαν γραμμὴ ποῦ περνάει ἀπὸ δύο σημεῖα βάζοντας τὸ μᾶτι μας στὴν τρυπίτσα ποῦ ἔχει λίγους πόντους κάτω ἀπὸ τὴν κορυφή του. Σὶδὲν κάτω μέρες μπορούμε νάχουμε ἑνα μυτερὸ σιδερένι ποῦ νὰ τὸ ἐμπνήσωμε στὴ γῆ. Καὶ σὰν ὀρθοστά τῆς καὶ σὰν μπαστοῦνι ὁδοιπορίας χρησιμεύει ὁ κοντός.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ διάφορες ἄλλες χρήσεις ἔχει ὁ κοντός.

Γιὰ χαιρετισμὸν ἐπίσης μπορεί νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Ὅταν θέλουμε νὰ χαιρετίσωμε καὶ τυχαίνει νὰ εἴμαστε σὲ βάδισμα τοῖς τὸν σηκώνουμε ὡς τὸ ὕψος τοῦ ὅμου μας ἐνῶ συγχρόνως γυρνοῦμε τὸ κεφάλι μας δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ὅπως θάβῃ τὸ πρόσωπο ποῦ θὰ χαιρετίσωμε καὶ θὰ διαταχθούμε. Ὅταν στεκόμαστε χαιρετᾶμε μὲ τὸν κοντὸ κρατῶντας τὸν ἀπὸ τὴ μέση ὅπως πάντοτε μὲ τὸ δεξιὸν χέρι προσηλωμένον. Ὁ χαιρετισμὸς ξί μας γίνεται μὲ δύο κινήσεις. Ἀπὸ τὴν πρῶτη γίνεται μὲ τὸν κοντὸ κρατῶντας τὸν ἀπὸ τὴν κορυφήν καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ «δύο» τῆς κινήσεως καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ «δύο» τῆς κινήσεως φέρομε τὸ χέρι μπροστά καὶ παρὰ τὸν ὅμοιο φέρομε τὸ χέρι ὡς λαβὴν καὶ σὶδὲν ὅμοιο χωρὶς νάβῃ οὐτε δεξιὰ οὐτε ἄριστερα.

Μὲ τὸν κοντὸ μπορούμε νὰ κάνωμε πρόχειρα φορεῖα γιὰ τὴ μεταφορά τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν ἀρρώστων καθὼς καὶ νάρθηκες γιὰ τοὺς πληγωμένους ἀπὸ τοῦ τοῦ τυλίξωμε μὲ ὑφάσματα, βαμπάνι ἢ ὅτι δὴποτε ἄλλο μαλακὸ πρᾶγμα.

Χρήσις μαχαιριδίου. Ὁ σουγιάς εἶνε ἑνας πολὺ καλὸς ἀντιρροφὸς τοῦ Προσκόπου

Ἡ μεγάλη του χρησιμότης φαίνεται στὴν ἐκδρομὴ ἰδίως ἢ καὶ κάθε στιγμὴ ποῦ εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ δὲν ἔχουμε διάφορα ἐργαλεῖα καὶ ἀντικείμενα γιὰ τῆς δουλιῆς μας. Ὁ σουγιάς μπορεί νὰ σκορπᾷ, σὴν μπορεί νὰ χαλάσῃ ἀπὸ τὴν κακὴ χρῆσιν του. Γιαὐτὸ πρέπει νάχουμε στάση στὸ νοῦ μας. Ὅταν κόβουμε ὅτι δὴποτε φρούτο ἢ χλωρὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ τὸν σφουγγίζωμε ὥστε γιὰ νὰ μὴ σκουριάζει. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφίωμε κάτω σὶδὲν χῶμα, οὔτε καὶ νὰ τὸν μπέχνομε στὴ γῆ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Δὲν πρέπει νὰ κόβωμε σκληρὰ πρᾶγματα οὔτε νὰ τὸν μεταχειρίζωμε γιὰ κατσαβῆδι. Νὰ μὴ κόβωμε σκληρὰ ξύλα χτυπώντας πάνω του μὲ πέτρες ἢ σίδερα. Ὅταν τὸν τροχίζωμε νὰ μὴ τοῦ κάνωμε λεπτὸ τρύχισμα, λεπτὴ κόψη, ἀλλὰ μικρὴ καὶ καλὴ γιατί τότε χάνει εὐκολὰ τὸν «αἰθέρα» του. Νὰ μὴ κόβωμε μὲ τὴν κόψη πρὸς τὸ στήθος μας. Τὸ σουγιάς πρέπει νὰ τὸν ἔχουμε πάντα μαζί μας γιατί μᾶς εἶνε ἀπαραίτητος.

Πρῶτη βοήθεια. Τετάρτη ἀπαίτησις γιὰ τὸ βῆμα καὶ τὸ πτυχίο τοῦ προσκόπου βαστάσεως εἶνε ἡ πρῶτη βοήθεια. Ὅπως καὶ τὸ ὄνομά των λέει αἱ βοήθειες αὐτὲς εἶνε ἀμεσες καὶ προληπτικὲς σὲ κάθε τιχαῖο ἢ ἄλλο δυστύχημα. Ὅχι μονάχα γιατί ἡ ἐπίσκεψις τοῦ γιατροῦ εἶνε ἀκριβὴ, ἀλλὰ καὶ γιατί δὲν εἶνε πάντα μπροστά μας ὁ γιατρός καὶ γιατί εἶνε δυνατὸν ἀπὸ ἑνα μικρὸ πρᾶγμα νὰ πάθῃ μεγάλα ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸ πρᾶγμα ὁ Προσκόπος, ποῦ πρέπει πάντα νὰ εἴσται νὰ ἔξῃ πῶς θὰ φερθῇ σὲ ὅτιδήποτε περιστασιον, ποῦ ἔχει μπροστά του ἑνα ἄλλον ποῦ ἔπαθε κάποιον τραῦμα ἢ ἄλλη σωματικὴ πάθησις. Στὰ μεγάλα δυστυχήματα ἡ πρῶτη βοήθεια δὲν εἶνε ἀμεσὴς γιὰ τὸ τότε πρέπει νὰ προσκαλεῖται ὁ γιατρός. Τὴν κάθε φορά πρὸς τὸ δῶδε τὴν πρῶτη βοήθεια πρέπει νάχει πρὸς πάντας τὰ χέρια τοῦ παιδάρ καὶ τὰ νύχια τοῦ κομπέν. Ὅταν τὸ δυστύχημα εἶνε σοβαρὸ νὰ στείλῃ νὰ προσκαλῇ τὸν γιατρὸν εἰδοποιώντας τὸν ἀπὸ χροῖας καὶ γιὰ τὴν πάθησις τοῦ ἀσθενῆ γιὰ νὰ φέρῃ τὰ κατάλληλα φάρμακα καὶ ἐργαλεῖα ὁ γιατρός μὲς καὶ εἶσι κερδίσει χρόνον. Ἀπαραίτητο εἶνε νὰ μὴ χάνει ὁ Προσκόπος τὴν ψυχραιμίαν του καὶ νὰ διώχνει ὅλους τοὺς περιεπαρὸς καὶ νὰ συμπεριφέρῃ γιὰ γιατί ἡ ψυχραιμία εἶνε πολὺ καλὴ γιὰ τὸν ἀσθενῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΑΪΗ
(Τὴ τράβησεν ἓνα βασιλόπουλο γιὰ νὰ
ἔσεκλαθῶσαι τῇ μάνα του ἀπὸ ἔνυν
Ἀράπη)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καίπαλιναι καὶ κρύβεται στὸν ἴδιον τό-
πο ποῦταν κορυμμένος καὶ χιτῆς. Βίρα τὰ
προβάτα μεσ' τὸ πρᾶσινο λειβάδι. Ὁ πα-
πᾶς μὲ τὴν παπαδοπούλα γλέποντας τὴν
γουρούνα ὀργισμένη νὰ χύνεται κατὰ τὸ
παιδί τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβον τους. Πάλε-
ψαν, πάλεψαν, πτότασαν κι' ἔμειναν κα-
θισμένοι, οὔτε ἡ γουρούνα ἔβρινε τὸ παι-
δί οὔτε τὸ παιδί τὴ γουρούνα. «Ἄχ, τί
νὰ σοῦ κάμω καὶ μένε, φοβερίζει ἡ γου-
ρούνα, καὶ πάλε καὶ στοίχει τὰ δόντια ἀ-
πὸ τὸ θυμὸ, ἂν εἶχα ἓνα τρίμμα λάσπη
νᾶχωνα τὴ μυτὴ μου μέσα ἔγλεπες πῶς σ'
ἔκανα.» «Κι' ἐγὼ, ἀγριογουρούνα τῆς ἀ-
ποκρίνεται τὸ βασιλόπουλο, ἂν εἶχα μιὰ
λειτουριά ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παπᾶ, μιὰ
ρουφηξιά κρασί ἀπὸ τὴν πλῶκα του καὶ
τὴν παπαδοπούλα νὰ τὴ φύληγα ἔγλεπες
τί θὰ σέκανα.» Γλήγορα ὁ παπᾶς στέλνει
τὴν παπαδοπούλα κρανοῦντας ἀπὸ τὸνα
τὸ χέρι τὴ λειτουριά κι' ἀπὸ τᾶλλο τὴν
πλῶκα. Τρώγοντας τὸ βασιλόπουλο τὴ
λειτουριά καὶ πίνοντας τὸ κρασί ἄρχισε
κι' ἔβρινε λίγο λίγο δύναμη μὰ σὰν φύει
καὶ τὴν παπαδοπούλα στὰ μάτια ποιοι
τέτοια δύναμη ποῦ μόνο μὲ τὸ μικροῦται-
κο δάχτυλο ἔβριξε τὴ γουρούνα κάτω.

Ἀνοίγει τὸ βασιλόπουλο τὴ γουρούνα,
βρίσκει τὴν καρδιά της τὴ σκίσει καὶ βρά-
σκει μέσα τὰ τρίγυρα περιστέρια. Ἀπὸ τὰ
τρίγυρα τὰ δύο τὰ σκότωσε καὶ τὸνα τὸ
κράτησε ζωντανὸ κάτω τοῦχε περὶ ἡ μά-
να του.

Ὁ παπᾶς φορτώνεται στὸ βασιλόπουλο
νὰ πάρε τὴν παπαδοπούλα γυναῖκα καὶ
νὰ τὸν κάμει γαμπρό. «Ἀφοῦ τὴ φίλησε,
τοῦ λέει, πρέπει καὶ νὰ τὴν πάρεις, διὰ
σου εἶναι, τί νὰ τὴν κάμω ἐγὼ τώρα; ὁ-
ποιος νὰ τὴν πάρει φιλημένη θὰ μοῦ γυ-
ρέψει χοήματα πολλὰ.» «Ὅχι δὲν τὴν
παίρνω, ἀποκρίνεται τὸ βασιλόπουλο καὶ
τᾶραξε τὸ κεφάλι, καὶν τὴ φίλησα ἡ ἀφεν-
τιά σας μοῦ τὴ σετίλαταν νὰ τὴ φιλήσω.

μέ τὸ στονιὸ δὲν τὴν ἔπιακα οὔτε τὴ γέλα-
σα. Ἐγὼ δὲν ἦρθα δῶ γιὰ γυναῖκες οὔτε
να μὲ γαμπρὸς. ἦρθα γιὰ... νὰ... ἔσεκλα
βῶσω τὴν μανούλα μου.» Καὶ τοὺς μολό-
γησε τότε ὅλη τὴν ἱστορία γιὰ τὴ μά-
να του.

Ἦ βγαλε ὁ παπᾶς τὸ βράδυ, ἀφοῦ εἶδε
ὅτι ἦταν πὸ τὰ δύναται νὰ τὸ βαστάξει,
καὶ τοῦ δίνει μιὰ σακκούλα λίρες γιὰ τὸν
κόπο του, ποῦ σκότωσε τὴν ἀγρία γουρού-
να καὶ βοσκῶν τὰ πρόβατά του λεύτερα
ὅπου θέλουν χωρὶς κᾶνα μπόδιο καὶ τὸ
βασιλόπουλο δὲν τίς πήρε. Τότες βάνει ὁ
παπᾶς τὴν παπαδοπούλ καὶ φριάνει τρεῖς
λειτουριάς, οἱ δύο νᾶναι καθαρές μὲ
στάρι κι' ἡ ἄλλη νᾶναι γεμάτη λίρες. Ἐ-
πεσὰν κομμήθηκαν καὶ τὸ προῦνδ μοτί
γλου χάραξε πήρε τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὰ
χέρια τῆς παπαδοπούλας τίς τρεῖς λει-
τουριάς γιὰ τὸ δρόμο. Τίς ἔβαλε στὸν
κόρφο, τὴν ἔπιασε κι' ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς
ἄφηκε τὸ ἔχει γεια, φίλησε τὸ χέρι τοῦ πα-
πᾶ καὶ πάει πάει!

Τόπο παίρει τόπο ἀφήνει ἔφτασε σ' ἔ-
ναν γορεμὸ ποῦ θὰ κολλᾷ στὸν ἀπάνου
κόσμο. Ἦταν τόσο ψηλὸς ποῦ ἡ κορφή
του δὲ φένονταν. Πῶς νὰ κολλήσῃ; σκέ-
φτηκε σκέφτηκε καὶ νόημα δὲν ἔβγαζε.
Τότε θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀητοῦ, ἔ-
βγαλε τὸ φτερό τὸ πύρωσε σ' ἓνα ἀναμ-
μένο κερί καὶ ἄμα ἀνοίξε τὸ στόμα του κι'
εἶπε «ἀητὲ μου τὰ φτερά σου» πορροσι-
όστηκεν ἡ ἀητιά μερσοτὰ του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΚΑΡΑ ΤΟΥ

Νὰ καὶ ποῦ συνέβη εἰς τὸ Λοιδίνον
καὶ τὸ ὅποιον εἶς γεγονὸς μολονῶτι φαί-
νεται παραξένον. Ἐνὰς ἐργαζιὸς ἐτυφλὸς
ἦν. Ὅταν τὸν ἐρώτησαν οἱ γιανοῦ καὶ
ἔταδε εἶπε ὅτι ἔπλετε καλὰ ἀπὸ ὀλίγον ἡ-
μερῶν ἀλλὰ ἐτυφλώθη τὴν ἡμέραν κατὰ
τὴν ὁρίαν ὅ τερα ἀπὸ ἀναγκαστικὴν ὁρ-
γάν 19 μηνῶν κατόρθωσε εἰς τέλος νὰ
βῇ δοκίμῳ.

Οἱ γιανοῦ ἀπέδοσαν τὴν τυφλότητα
σὴν ὑπερβολικὴν χαρὰ του.

Ἡ ἀλλοτεχνικὴν Τυπογραφείων
Ο. ΦΩΝΙΤΕ

Ὁδὸς Πατάσων — Ἰωάννα.